

ikke, at vi skal komme til at mangle hverken Hvede eller Rugaflevering, naar der herfra vedtages en rimelig Lov overfor Landbruget. Men naar Hr. Hauge og Hr. Niels Frederiksen og for den Sags Skyld ogsaa Hr. Sporon-Fiedler saa stærkt lagde Ansvar paa mig for den finansielle Oversigt og sagde, det var en let Maade, den var bygget paa, eller at det var en anstrengt Maade, tror jeg, Hr. Niels Frederiksen sagde, vil jeg dertil sige, at for Maaden, hvorpaa den er fremstillet, paatager jeg mig Ansvar, men om Forudsætningerne, som den er bygget paa, alle gaar i Opfyldelse, det maa Rigsdagen ikke forlange, at Ministeren skal tage Ansvar for. Jeg tror ikke, at Ministeren kan tage Ansvar for, hvor meget der høstes, eller hvorledes Konjunkturerne vil stille sig i det kommende Aar; men jeg har at lægge frem de Tal, der har foreligget for mig. Jeg skulde have sagt til Rigsdagen: Arealopgørelserne siger det og det, og de foreliggende Høstefterretninger siger det og det, men dem tror jeg ikke paa — saaledes sagde Hr. Hauge og Hr. Niels Frederiksen. Men jeg skal sige dertil, at saa tror jeg, jeg havde paadraget mig et Ansvar. Jeg har derimod lagt alting frem: Saaledes er Høstopgørelsen, saaledes er Beretningerne om denne Høst, og de viser, at det er den bedste, vi har haft i noget af Krigsaarene. Men jeg vil indrømme, at de Forventninger, som herved vækkes, kan blive skuffet, og at Tærskningsresultaterne kan give et andet Billede. Det forekommer mig dog, at det, naar jeg fremlægger noget saadant for Rigsdagen, er min simple Pligt at tage, hvad der foreligger, og hverken lægge til eller trække fra. Jeg har selv min personlige Mening, men jeg har den egentlig først, naar Tærskningsresultaterne foreligger, og dem foreligger der meget faa af; nogle er gode, og andre er daarlige, og jeg skal ikke nægte, at for Rugens Vedkommende synes de Prøver, der tyder paa Nedgang, at være i Flertal. Men jeg har ikke Lov til paa Grundlag af de ganske faa tilfældige og privat opsamlende Resultater, som foreligger, at underkende det officielle Efterretningssystem. Det maa man tage og derefter tage Ansvar for den Maade, hvorpaa det er fremlagt, og saa kan enhver dømme derom og derefter gøre sine Slutninger, som det passer ham bedst. Det er ikke en Umulighed, at de 50 Mill. Kr., der er kalkulerede, kan indkomme — der kan endogsaa indkomme mere —, men det er

ogsaa muligt, at der indkommer betydeligt mindre. Og hvis der indkommer mindre, er det en Selvfølge, at det maa være Statskassen, der løber den Risiko, og at Statskassen maa søge Dækning ad de Veje, man finder rimelige, netop i det givne Forhold, hvor de enkelte Erhverv har ydet store Ofre. Men skulde de Indtægter glippe — og ingen Enkeltmand og heller ikke jeg kan garantere for, at de holder —, vil jeg haabe, at det bliver Pristallene, der glipper, og ikke Høsttallene. Ærede Medlemmer vil forstaa, hvorfor jeg nærer dette Haab. Opstillingen bygger jo paa, at de Priser, som fandtes sidste Vinter, vil holde sig, men skulde Indtægterne glippe, fordi disse Priser gaar ned, saa faar Statskassen større Udgifter, men til Gengæld faar man ogsaa en virkelig Udsigt til, at det med de Overgangsbestemmelser med Hensyn til Fastsættelsen af Brødpriser, som her er bragte i Forslag, kan blive sidste Aar, vi skal beskæftige os med en Ordning som den her foreslaaede.

Hr. Hauge udtalte med Hensyn til Lagerlejen, hvis jeg maa vende tilbage til det, at den hollandske Vægt vilde give Lagerindehaverne Anledning til at faa en meget stor Fordel, idet de nemlig kunde blande f. Eks. Rug af 108 Punds Vægt med Rug af 118 Punds Vægt, saaledes at de faar en Gennemsnitskvalitet af 114, og derved kan de indvinde en Fortjeneste. Ja, det kan ske, det er rigtigt; men jeg maa dog sige, at hos Lagerindehaverne har jeg ogsaa mødt en Skræk for dette Spillerum, idet de sagde: Det kan ske, at vi faar Rug, der vejer 122 og skal betales med Overpris, og at den tilfældig kommer sammen med noget paa 114, saa Resultatet bliver 118, og vi faar da ikke de Penge ind igen. De var ogsaa bange for dette Spillerum, hvorved de kunde faa for lidt. Jeg indrømmer, at det er noget, man ikke er vant til med denne hollandske Vægt, men jeg tror, det er nødvendigt overfor de særlige Forhold, der skal lovgives om, og for Lagerindehaverne er det ikke saaledes, at de kan blande to enkelte Partier sammen, men der gaar mange Partier sammen, og det falder snart ud til den ene Side og snart til den anden; i det store og hele vil Differencerne paa det nærmeste hæve hinanden.

Til sidst omtalte Hr. Hauge de Forhandlinger, der var førte med Rederne sidste Aar, saamtidig med at Rigsdagen behandlede Kornloven og vedtog den i den Skikkelse, vi kender. Hr. Hauge har for sit Vedkommende ikke kendt noget til, at